

■ Gebeurtenis: 'Pulp', musical voor 12- tot 16-jarigen, door Theater Poëzien (Showprojects, Antwerpen). Idee, concept en regie: Robert Borremans. Acteurs: Robert Borremans, Simon Howett, Marc Besson, Wouter Boits. Muziek: Steef Verwee. Teksten: o.a. Eddy Bertin, Paul van Ostaijen, Gertrude Stein. Tijd en plaats: 5 juni 1987, aula mavo De Esakker (Gieten). Bijzonderheid: première voor Noord-Nederland. Als reisvoorstelling beschikbaar via de Stichting Kunstzinnige Vorming Drenthe (Assen).

Op het grote scherm op de speelvloer verscheen na een uur zang, beelden en muziek de mededeling 'bedrijf III'. Spontaan dacht een jonge toehoorder hardop: „Pff... Nòg een?” Typerend, de toon van die verzuchting voor het gebrek aan theatrale spanning, dat de voorstelling bij hem en zijn leeftijdgenoten opriep. Bovendien miste ik een vrouwelijk aandeel in de 'cast'.

Musical 'Pulp' over invloed van de media

Borremans' boodschap blijft amper hangen

Toegegeven: 'Pulp' is niet gemaakt als de musical van de vermanende vinger en van het hapklare antwoord. Schrijver, regisseur en hoofdrolspeler Borremans (45), in 1970 bekend van het tv-jeugdprogramma 'Hoelabaloe', filmacteur in 'Het kind van de zon' (1975), wil zijn luisteraars aan het denken zetten. Hen vermanen dat vooral niet voor hen te laten doen door de media: film, video, pers, strips, computer. Per slot van rekening functioneert de moderne machine alleen dank zij de mens. Dat moet zo blijven. De boodschap is:

laat u niet meeslepen door indrukken en impulsen. Spoel uw hersens steeds met vers bloed. Gebruik verstand en gevoel. „En wij blijven in 't heelal” is Borremans' conclusie. „Misschien” voegde hij er tijdens het slotakkoord aan toe. Het publiek verliet de voorstelling echter niet met het gevoel werkelijk met eigen tekortkomingen om de oren te zijn geslagen. Daarvoor waren de spreek- en zangteksten te vrijblijvend. Zeker voor een jong gehoor, dat uit de mond van bijvoorbeeld Robert Long, Freek de Jonge, Frisse Jongens

heel wat hardere taal gewend is.

De inhoud van Borremans' rappe conferences (als reïncarnatie van Albert Einstein, met het toontje van Albert Mol) ging te vaak het ene oor in en het andere uit. Al was succes natuurlijk verzekerd door het naar voren halen van scholieren.

De muziek van Steef Verwee bleef wel in het gehoor hangen als heel illustratief. Jammer, dat het als trio zingen van Borremans' beweeglijke jongere collega's niet altijd de verstaanbaarheid ten goede kwam. En je moet wel luid spreken vandaag de dag om nog gehoord te worden. Goed geëngageerd theater behoort ook in je hoofd te blijven hangen. Dat was nu niet het geval. Of heel misschien.

10c 6/6/87 JOHAN POPPEN